

СПІЛКУВАННЯ СХОЖЕ на гру в гольф, керування автомобілем чи завідування крамницею: що довше ви це робите, то краще у вас виходить і більшу втіху дає. Однак передусім потрібно зрозуміти основні принципи.

Мені пощастило досягти певного рівня в мистецтві говорити. Можливо, навіть такого, що ви, читаючи цю книжку, подумаете: «Авжеж, йому легко казати, що спілкування — це приємно. Він у ньому мастак».

Справді, вміння говорити в мене від природи. Та навіть ті, хто має природний хист до чогось, мусять працювати, щоб його розвинути. Саме так талант перетворюється на майстерність. Тед Вільямс, найкращий бейсбольний хітер з усіх, кого я бачив, чоловік, якого природа щедро наділила здібностями, тренувався нарівні з іншими. Лучано Паваротті народився з дивовижним голосом, а проте брав уроки вокалу.

Природа обдарувала мене красномовністю. Однак і в моєму житті не бракувало митей, коли говорити було не так уже й просто.

Мій злощасний дебют

Якби ви могли зазирнути в шпаринку однієї радіостудії в Маямі-Біч тридцять сім років тому і побачити мій перший ранок у ролі телеведучого, то заприсяглися б життям, що я ніколи не те що не матиму успіху — навіть не виживу в ролі професійного мовця.

Це сталося на WAGR*, маленькій радіостанції, що через дорогу від поліційного відділку на Ферст-стрит, недалеко від Вашингтон-авеню, вранці 1 травня 1957 року. Я отирався там уже три тижні, сподіваючись прорватися у світ радіо — світ моєї мрії. Генеральний менеджер станції, Маршалл Сіммондз, сказав, що йому подобається мій голос (ще одна перевага, що аж ніяк не є моєю заслугою), та в нього немає жодного вільного місця. Це не відбило мені охоту. Я був готовий ризикнути і сказав йому про це. Гарзд, відповів він, якщо будеш напихваті, перше ж вакантне місце — твоє.

Я тільки-но приїхав з Брукліна. Знав, що можу пожити у свого дядька Джека та його дружини в їхній маленькій квартирі, звідки рукою подати до студії, — доки чекатиму на свій великий куш. У мене не було ні копійки, лиш дядьків дах над головою. Щодня я приходив на станцію, дивився, як у прямому ефірі працюють диск-жокеї, ведучі передають новини, а спортивний коментатор повідомляє результати матчів.

У німотному захваті я спостерігав, як з Associated Press та United Press International надходять телеграфом повідомлення.

* Нині станція називається WMBM (Where Ministry Blesses Many) і, як і в ті часи, транслює музику в стилі госпел. — Прим. пер.

Я й сам підготував кілька невеличких дописів, сподіваючись, що хтось їх використає. Аж ось через три тижні ді-джей з ранкової передачі звільнився. У п'ятницю Маршалл покликав мене до кабінету й повідомив, що о дев'ятій ранку в понеділок починається моя робота. Мені пообіцяли платити п'ятдесят п'ять доларів на тиждень. Я мав бути в ефірі від дев'ятої ранку до полудня, з понеділка по п'ятницю. Вдень мені належало передавати останні вісті та новини спорту, аж доки звільнюся о п'ятій годині.

Моя мрія здійснилася! Мене не просто взяли на радіо: три години щоранку й ще з півдюжини разів протягом дня я мав виходити в ефір — так само часто, як Артур Годфрі, зірка CBS*.

У вихідні я не спав. Я репетирував і репетирував фрази, які хотів сказати у прямому ефірі. О восьмій тридцять того свого першого ранку я був у жахливому стані. Раз у раз пив каву й воду, щоб позбутися сухості в роті та горлі. Я тримав у руках платівку із заставкою до моєї передачі — піснею *Swingin' Down The Lane*** Леса Елгарта, готовий поставити її, щойно зайду до студії. З кожною хвилиною я нервувався більше.

Тоді Маршалл Сіммондз покликав мене до себе, щоб побажати успіху. Після того як я подякував, він поцікавився:

— Під яким іменем ти виступатимеш?

— Що ви маєте на увазі? — спитав я.

— Ну, ти не можеш виходити під іменем Ларрі Зейгер. Воно надто чужоземне. Люди не зможуть ані вимовити його, ані запам'ятати. Тобі потрібне інше ім'я. Ларрі Зейгер не підходить.

* CBS (Columbia Broadcasting System) — американська телерадіомережа. — Прим. пер.

** «Танцюючи стежкою». — Прим. пер.

На столі лежала розгорнута Miami Herald*. У ній на цілу сторінку була реклама «Лікери гуртом від Кінга». Маршалл подивився на неї й спитав:

— Як тобі — Ларрі Кінг?

— Гарзд.

— Ну то й добре. Це тепер твоє ім'я: Ларрі Кінг. Будеш ведучим «Шоу Ларрі Кінга».

Отож я сидів і чекав — з новою роботою, новим шоу, новою піснею і навіть новим іменем. Новини починаються о дев'ятій, а я сиджу в студії, тримаючи Swingin' Down The Lane, готовий передавати «Шоу Ларрі Кінга» всьому світові, що чекає. Мій рот — неначе ватою напханий.

Я був сам собі звукоінженер, тож увімкнув пісню. Заграла музика. Я приглушив її, щоб почати говорити. Та не міг видобути з себе жодного звуку.

Тож я знову вмикаю музику й приглушую. І знову — ані словечка вимовити не можу. Втретє повторюється те саме. Все, що чують мої слухачі, — звук запису, то гучніший, то тихіший, і жодного людського голосу.

Досі пам'ятаю, що казав собі тоді: я помилився, я — звичайний вуличний базіка і просто ще не спроможний працювати професійно. Знав, що мені дуже подобається робота в цій сфері, та не був до неї готовий. Мені бракувало снаги.

Урешті Маршалл Сіммондз, людина, що великодушно дала мені надзвичайну можливість, вибухнув так, як міг вибухнути тільки генеральний менеджер. Він увірвався в студію, штовхнувши двері ногою, і сказав три слова, чітко й голосно: «Наша робота — комунікація!»

Відтак повернувся й пішов, траснувши дверима.

Тієї ж миті я нахилився до мікрофона й сказав свої найперші слова в ролі радіоведучого: «Доброго ранку. Сьогодні

* Американська щоденна газета. — Прим. пер.